

Hoop doet leven

De kracht van Natural
Horsemanship

door
Blockx Dymfna

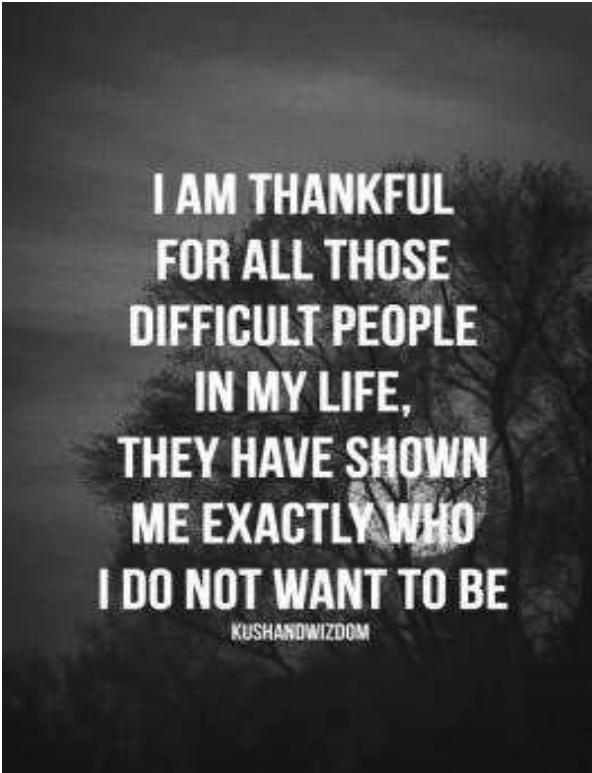
Dankwoord

Hier is hij dan , mijn allereerste boek !

Einde. □

Bedankt Harona, jij bent het paard dat een
nieuwe wereld voor mij opende!

Bedankt Yentl Hendricks, Elke Vorrsmans,
Ivo Bols, Kris Provo en Elizabeth Jonckers.
Zij weten waarom.

**I AM THANKFUL
FOR ALL THOSE
DIFFICULT PEOPLE
IN MY LIFE,
THEY HAVE SHOWN
ME EXACTLY WHO
I DO NOT WANT TO BE**

KUSHANDWIZDOM

INLEIDING

Dit boek is de start van een missie!

Een duidelijk statement van hoe een leven in extremen bepaald kan worden met verregerende gevolgen. Ik wil je meenemen in het tegenovergestelde van een sprookje.

De Pure Realiteit.

Transformatie van mens zonder levensdoel naar de meest waardevolle missie die er bestaat.

Het geven van Hoop !

Dit wil ik doen dankzij een levensstijl dat letterlijk 'mijn leven' heeft gered.

Natural Horsemanship van mijn idool Pat Parelli.

Familie	7
Mijn jeugd	12
16 jaar	49
100% Dierenliefhebber	58
Doel bereikt, gelukkig ?	68
Psychiatrie	75
Wildlife Paddock	87
NEEM JE PLEK IN	129
Waarden - normen– Emoties	145
Harona	163
Een voorbeeld	175
Magisch of Nachtmerrie	180

FAMILIE

Wanneer je het woord Fa-mi-lie opzoekt in het woordenboek krijg je als betekenis, bloedverwanten, een groep aan elkaar verwanten personen met dezelfde naam, gezin, biologie...

Als we met deze informatie een stapje verder gaan en diepere betekenissen willen onderzoeken, zou dat dan automatisch kunnen zeggen dat je die personen kent? Laat staan graag kan zien bij je geboorte?

Neen, dit proces leer je tijdens het opgroeien en dat noemt men opvoeding.

Tijdens die opvoeding wordt er geleerd om een gevoel van waarde en liefde te hebben voor die twee grote personen die voor je staan...

Want je moet hen wel automatisch graag zien toch...? Zij hebben je tenslotte op deze wereld gezet!

En ja, in de meeste gevallen is dat ook wel zo. Je mama en papa doen hun uiterste best om jou de opvoeding te geven, dit in overeenstemming met hun waarden die zij zelf belangrijk vinden in het leven.

Die waarden hebben ze op hun manier dan weer meegekregen van hun ouders, teruggaand naar vorige generaties... heel

bijzonder allemaal en als dit op een vlotte en coherente wijze wordt overgebracht is het heel logisch dat je familie enorm veel voor je betekent en waarde voor jou heeft.

Ze hebben voor je gezorgd toen je daar zelf niet toe in staat was en zo heb je geleerd hen graag te zien.

Maar stel dat ze niet in staat waren om voor je te zorgen en jou niet geleerd hebben wat graag zien nu juist betekent?

Maar net het tegenovergestelde?

Als we dagelijks het nieuws bekijken, zie je genoeg aan familiedrama's, moordenaars, verkrachters, ...

en direct bekruipt ons dan allemaal het gevoel van 'hoe is het mogelijk dat je in staat bent om dit te doen? Ocharme die kinderen!' Herkenbaar...?

Met als interne menselijke reactie dat je ineens diepe angst en onmacht voelt, als je zelf ouder bent en hoopt dat het hen nooit zal overkomen...

Zo ontstaat er vanuit die beangstigende gevoelens een reactie naar je kind toe, dat zegt: Die dader is een heel slecht persoon... zo iemand verdient geen liefde!

Nu stel dat je de kans krijgt om het kind van die dader te spreken, zou je dan ook hetzelfde zeggen...?

Want voor dat kind, is het onlosmakelijk verbonden met de opvoeding van de papa of mama die het zielsgraag ziet.

En de dader zelf is ook ooit een onschuldig klein mensje geweest, een kind dat misschien via een heel eenzijdig beperkende opvoeding geleerd heeft dat wat hij of zij gedaan heeft wel juist is.

Wil ik daarmee alle misdaad in de wereld goedpraten... Absoluut niet !!!

Wat ik wel wil is daarmee aantonen dat 'Familie' niet altijd en automatisch de waarde en het vermogen in zich draagt om het 'graag kunnen zien' constructief te stimuleren.

Het echt 'graag kunnen zien' is in de kern iets heel natuurlijks en essentieel om in verbinding te kunnen gaan zonder oordeel over wie of wat dan ook.

Vanuit die visie ga ik mijn familie ook beschermen, omdat ik ervan overtuigd ben dat wat voor een rotjeugd ik ook heb gehad, ik ze daar niet verantwoordelijk voor kan stellen.

Zij hebben me opgevoed met de gedachte mij de juiste waarden mee te geven die ze zelf belangrijk vonden of die ze zelf hadden geleerd van hun ouders.

Rekening houdend met alle facetten in hunzelf en hun leven, zoals de specifieke

omstandigheden op dat moment, wat ze zelf hebben geleerd, hun zelfontwikkeling, hun sociale -, communicatieve - en emotionele vaardigheden en nog zoveel andere aspecten die al hun handelingen en re-acties hebben bepaald en dit in elke situatie en in elk moment.

Dus konden zij daardoor, misschien niet anders dan me 'op te voeden', zoals ze dat op hun manier, met mij hebben gedaan.

Al deze omstandigheden hebben me jammer genoeg, toch ook tot keuzes gebracht die mij ongewenste en ongelukkige gevolgen gaven.

MIJN JEUGD

Ons gezin bestond uit mama,
papa en zus.

Ik werd geboren.

9 jaar

Het enige wat ik mij herinner vanaf dan, zijn
een opeenstapeling van woorden...
als een soort mantra die in mij werd
ingeprent. Ze vertelden repetitief wel
duizend keer opnieuw en opnieuw...
constant dezelfde woorden die altijd
dezelfde zinnen vormden, zodat het zeker
goed diep en naar behoren in mijn hoofd en
brein was geprogrammeerd.

De mantra ging ongeveer zo:

Mijn zus was het kindje dat ze altijd wilden hebben, heel rustig, een droombaby en dankzij deze ervaring was de beslissing snel gevallen om een tweede kind te hebben.

Dit kind was ik en vanaf toen werd het blijkbaar een nachtmerrie.

Ik was een huilbaby die ze soms naar het ziekenhuis brachten, gewoon omdat ze mij anders letterlijk van de trap wilden gooien of iets anders fysiek vreselijks aandoen.

Als ze het op voorhand hadden geweten... had ik hier nooit mogen zijn.

Dit moet ik tot op de dag van vandaag nog aanhoren van vele mensen.

Het beeld dat ik van ze had was vooral heel streng en asociaal. Er werd met momenten geen woord gezegd... papa zat achter zijn computer en mama was, als ze thuis was, altijd druk bezig en als er iets werd gezegd dan was dit meestal niet positief en gebeurde dit met veel geroep.

Telkens na zo'n vertoning deden ze gewoon verder met hun bezigheden, alsof er totaal niets was gebeurd. Ik en mijn zus reageerden niet echt veel, want voor ons was het gewoon een onderdeel van de gezinsdynamiek en was het een dagelijks ritueel...

Het enigste wat ik nog wel goed weet,
is dat ik vooral bang was.

Papa heeft mij nooit aanvaard.
We waren er... maar mijn zus bestond niet
voor mama en ik bestond niet voor papa.

Het was zomer en ik vond dit een supertijd .
Mama was altijd zo blij, we deden leuke
dingen en we kregen alles wat ons hartje
verlangde. Ik moest niet naar school en
mocht de hele dag spelen.

Enige nadeel was dat ze heel de tijd de
meubels aan het verzetten was, ze at niet
en ze viel flauw... Maar het maakte
allemaal niet uit want er was aandacht en
ze zag ons graag.

Tot het winter werd. Ze kwam haar bed niet uit, negeerde ons en at weer niet.

Er bleef niks over van haar vrolijke zelf. Als ze wakker was gooide ze alles weg wat ze ons had gegeven en zei ze constant dat ze ons haatte... ze haatte alles... ons... het huis... gewoonweg alles.

We verhuisden toen voor de 2de keer.

Toen ineens was het patroon weg. Mama was verdwenen en kwam niet meer thuis. Papa was in alle staten toen hij erachter kwam dat zij hem bedroog met een collega van hem (vriend nr 1) en kort

daarna met mijn nonkel (vriend nr 2), die dan ineens precies papa werd...

Ik begreep er helemaal niks meer van en toen is het intense gevoel van onveiligheid begonnen. Er was geen thuis meer...

9 jaar

Ik werd wakker en ging naar de keuken waar mama zat. Ze nam mij op haar schoot en zei dat ze wegging bij papa. Ik begreep haar niet... ze kon toch gewoon na het werk terugkomen?

Maar verder zei ze niets en toen was het tijd om naar school te gaan.

Heel de dag liep ik te dubben en te denken over wat ze nu juist bedoelde. En toen ik 's avonds thuiskwam was ze er niet meer... al haar spullen waren weg. Ze had mij achtergelaten bij een vreemde die me haatte, pappa dus.

We verhuisden voor de 3de keer.

De weken erna waren echt de hel.

Er werd ontzettend veel geroepen en verweten en het stopte niet.

Tot op een dag dat ze zo'n ruzie maakten dat de vreemde, mijn mama heel hard sloeg

...

Ik was haar favoriet! Ik moest haar toch kunnen beschermen?! Maar dat was niet het plan van de vreemde. Mijn zus trok mij

vanaf toen mee onder het bureau of in een kast en zei dat we hier veilig waren voor de storm. Er leek maar geen einde aan die storm te komen en die ene plek onder het bureau was thuis geworden ... één volledige vierkante meter bescherming.

Papa, de vreemde, schakelde de politie in met als gevolg, contactverbod. En de storm leek voorbij. We hebben ontzettend veel moeten praten met verschillende mensen en ze vroegen ons letterlijk alles, maar het enige wat ik kon antwoorden was:

Ik wil mijn mama, ik mis haar.

Later kwam de typische vraag en beslissing om te kiezen:

Bij welke ouder je wil wonen ?

Mijn zus koos voor bij de vreemde te wonen en ik moest volgen. Om de veertien dagen in het weekend mochten we naar mama. Voor de rest hadden ze contactverbod.

We verhuisden voor de 4de keer.

9 tot 13 jaar

We woonden al een tijdje bij de vreemde, hij was streng en sterk afwezig en ik kan mij geen ander beeld voorstellen dan, hij achter zijn computer.